Sfera jest rozmaitością

Na mocy homeomorfizmu pomiędzy 1) oraz 3) wiemy że po wyjęciu jednego punktu ze sfery S^n jest ona homeomorficzna z $\mathbb{R}^n$. Wyjmując dwa różne od siebie punkty otrzymamy dwa otwarte zbiory homeomorficzne z $\mathbb{R}^n$, których suma daje S^n.

Sfera jest łukowo spójnoa

Dla dowolnych dwóch różnych nieantypodycznych punktów na sferze możemy obrać odcinek między nimi, homeomorficzny z $[0,1]$. Możemy później dokonać projekcji tego odcinka na współliniowe z nim i początkiem układu współrzędnych punkty sfery, co jak pokazaliśmy przy homeomorfizmie 1) z 6) jest przekształceniem homeomorficznym.

Dla punktów antypodycznych możemy obrać łuk do pewnego pośredniego punktu, co pokazaliśmy na wykładzie.

1 - 2

Homeomorfizm między S^n oraz $X = R^{n+1} \backslash \{0\} / \sim$ gdzie gdzie $\sim$ to relacja równoważności

$$v \sim w \iff \exists_{a>0} v * a = w$$

- **(zwartość dziedziny)** Sfera S^n jest zbiorem zwartym: jest domkniętą i ograniczoną podprzestrzenią przestrzeni euklidesowej.

- **(ciągłość**g**)** Weźmy przekształcenia

  $$f : S^n \to R^{n+1} \backslash \{0\}$$

  $$h : R^{n+1} \backslash \{0\} \to R^{n+1} \backslash \{0\} / \sim$$

  Przekształcenie f jest włożeniem homeomorficznym, przekształcenie jest przekształceniem ilorazowym.
  Weźmy

  $$g : S^n \to R^{n+1} \backslash \{0\} / \sim$$

  Jest ono ciągłe, ponieważ jest złożeniem f i h - przekształcenia ilorazowego z przekształceniem ciągłym

Weźmy dwa różne elementy $a, b \in X$ i wprowadźmy nowy układ współrzędnych - niech pierwsza będzie promieniem sfery o środku w 0, na której leży punkt, a pozostałe n będzie współrzędnymi biegunowymi punktu na tej sferze. Wtedy ich współrzędne to:

$$a = (a_1, ...a_n, r_a)$$

$$b = (b_1, ...b_n, r_b)$$

gdzie r_x wyznacza promień sfery, na której leży punkt x, $(ax_1, ...x_n)$ to współrzędne biegunowe punktu na tej sferze.
Przekształcenie h jest utożsamieniem punktów o tej samej ostatniej współrzędnej.

- **(bijektywnośćg)** Reprezentantami warstw w X mogą być więc wektory należące do sfery jednostkowej S^n - to pokazuje, że g jest bijekcją (każdej warstwie odpowiada jeden wektor na sferze jednostkowej).

- **(hausdorffowość przeciwdziedziny)** Sfera S^n jest Hausdorfa, można dla dwóch wektorów do niej należących można wybraćrozłączne otoczenia otwarte U_a i U_b. Zbiory

  $$V_a = h[U_a] V_b = h[V_b]$$

  są rozłączne w X. Załóżmy że nie. Wtedy istnieją $\alpha \in U_a, \beta \in U_b$ takie, że $h(\alpha) = h(\beta)$, czyli $\alpha * t = \beta$ dla jakiegoś $t > 0$, ale oba należą do sfery jednostkowej, więc sprzeczność.
  Pozostaje jedynie sprawdzić, że V_a i V_b są otwarte w X.

  Weźmy $W = h^{-1}[V_a]$ oraz $x = (x_1, ...x_n, 1) \in W$. Zrzutujmy W na sferę o promieniu 1 i weźmy otwartą kulę wokół punktu x na tej sferze zawierającą sięw rzucie W o promieniu r_x - można to zrobić, bo ten rzut jest otwarty.
  Weźmy teraz kulę o promieniu $min(1, r_x)$ - jest ona zawarta w zbiorze W, bo punkty do niej należące po zrzutowaniu na sferę S^n zawierają sięw rzucie W. Wobec tego W jest otwarty i przestrzeń $R^{n+1} \backslash \{0\}/\sim$ jest przestrzenią Hausdorffa,

g jest ciągłą bijekcją z przestrzeni zwartej w przestrzeń Hausdorffa, więc jest homeomorfizmem.

3 - 4

Homeomorfizm pomiędzy

3) $X = \mathbb{R}^n \cup \{\infty\}$

4) $Y = D^n/\sim = D^n \setminus S^{n-1} \cup \{\delta\}$ - gdzie δ jest klasą abstrakcji S^{n-1}

Łatwo możemy obrać dwa ciągłe, ściśle monotoniczne i wzajemnie odwrotne przekształcenia pomiędzy $[0,1)$ a $[0,+\infty)$ które zadają homeomorfizm między tymi przedziałami, zadane wzorami:

$$
\begin{array}{ll}
d_f(x) = \frac{x}{1-x} & \quad d_f : [0,1) \to [0,+\infty) \\
d_g(x) = \frac{x}{1+x} & \quad d_g : [0,+\infty) \to [0,1)
\end{array}
$$

I na ich podstawie tworzymy przekształcenia między A i B.

$$
\begin{array}{llll}
f(\delta) = \infty & \text{else} & f(x) = x \cdot \frac{d_f(||x||)}{||x||} & f : Y \to X \\
g(\infty) = \delta & \text{else} & g(x) = x \cdot \frac{d_g(||x||)}{||x||} & g : X \to Y
\end{array}
$$

Które są ciągłe obcięte odpowiednio do $Y \setminus \delta = \text{int}D^n$ oraz $X \setminus \infty = \mathbb{R}^n$, ponieważ są ich homeomorfizmami - rozciąganie wnętrza kuli do przestrzeni działa tak samo jak udowodnione na wykładzie rozciąganie odcinka otwartego do prostej.

$g \circ f = id_Y$ **oraz** $f \circ g = id_X$

Ponieważ superpozyca d_f oraz d_g są identycznościami, a f i g zmieniają jedynie za ich pomocą długości wektorów, to ich superpozycje też są identycznościami.

f jest ciągłe

Niech $U \subset X$ będzie otwarty. Pokażmy że $f^{-1}(U)$ też jest otwarty. Mamy dwie możliwości:

- $\infty \in U$ - Wtedy $\mathbb{R}^n \setminus U$ jest zwarty. Ponieważ jest on podzbiorem $\mathbb{R}^n$ to wiemy że jest on domknięty i ograniczony. Stąd na mocy ciągłości i monotoniczności $d_f(x)$ wiemy że $f^{-1}(\mathbb{R}^n \setminus U)$ też jest ograniczonym zbiorem przez promień z przedziału $[0,1)$ więc nie należy do niego δ. Otwartość $f^{-1}(\mathbb{R}^n \setminus U)$ otrzymujemy z ciągłości d_f.
- $\infty \notin U$ - Już udowodnione.

g jest ciągłe

Niech $U \subset Y$ będzie otwarty. Pokażmy że $g^{-1}(U)$ też jest otwarty. Mamy dwie możliwości:

- $\delta \in U$ - Wtedy $\mathbb{R}^n \setminus U$ jest domknięty, jest też więc ograniczony, ponieważ supremum metryk wektorów z $\mathbb{R}^n \setminus U$ jest ostro mniejsze od 1, w przeciwnym wypadku do tego zbioru należałaby δ. Stąd $g^{-1}(\mathbb{R}^n \setminus U)$

jest domnkięte (ponieważ d_g jest ciągłe) oraz ograniczone czyli zwarte, więc U jest otwarte.

- $\infty \notin U$ - Już udowodnione.

1 - 6

Homeomorfizm pomiędzy

1) S^n

6) $A = (D^p \times S^q) \cup (S^{p-1} \times D^{q+1})$.

Ustalmy dla $z \in \mathbb{R}^{n+1}$ notację: $z = (x(z), y(z)) = (x_1, ..., x_p, y_1, ..., y_{q+1})$ gdzie jak łatwo zauważyć $x \in \mathbb{R}^p$ oraz $y \in \mathbb{R}^{q+1}$.

Zauważmy, że dla $z \in A$ zachodzi:

$$\begin{aligned} z \in A &\implies z \in (D^p \times S^q) \vee z \in (S^{p-1} \times D^{q+1}) \\ z \in (D^p \times S^q) &\implies \sum x_i^2 \leqslant 1 \wedge \sum y_i^2 = 1 \\ z \in (S^{p-1} \times D^{q+1}) &\implies \sum x_i^2 = 1 \wedge \sum y_i^2 \leqslant 1 \\ z \in A &\implies 1 \leqslant ||z|| \leqslant \sqrt{2} \end{aligned}$$

Obierzmy teraz przekształcenie $f : A \to S^n$ dane wzorem:

$$f((x_1, ..., x_p, y_1, ..., y_{q+1}) = z) = z \cdot \frac{1}{\sqrt{||x(z)||^2 + ||y(z)||^2}}$$

Ponieważ $||z|| = \sqrt{||x(z)||^2 + ||y(z)||^2}$

Łatwo znaleźć dla niego przekształcenie odwrotne $g : S^n \to A$ dane wzorem:

$$g((x(z), y(z)) = z) = z \cdot \frac{1}{\max(||\mathrm{x(z)}||, ||\mathrm{y(z)}||)}$$

Przekształcenia f oraz g są wzajemnie odwrotne i przekształcają punkty z jednego zbioru na wspóliniowe z nimi i początkiem układu współrzędnych punkty drugiego zbioru. Ciągłość tych przekształceń wynika z ciągłości przekształceń modyfikujących długość wektora.